

Elogi de l'espontaneïtat del papa Francesc

Dg, 8/05/2016 per Francesc Romeu

[Pensa-t'ho bé!](#)

Una de les principals característiques comunicatives del **papa Francesc** és la seva espontaneïtat, la facilitat que té per parlar sobre qualsevol tema sense necessitat d'una elaboració prèvia o d'un paper escrit. Segons els teòrics, per poder mantenir un alt nivell d'espontaneïtat es requereixen dues coses. D'una banda, poder moure's amb unes grans dots d'improvisació en cada circumstància. O bé, per altra banda, tenir molta experiència acumulada a partir de situacions diverses ja viscudes anteriorment.

En el cas del papa Francesc també hi influeix molt el seu caràcter llatinoamericà i la seva ascendència argentina que el fa molt obert i mai mancats de paraula. Aquesta espontaneïtat és, justament, la que el papa Francesc practica cada dia en la seva [homilia de la missa del matí](#) a la capella de la Residència de Santa Marta, on viu. El papa mai porta cap text escrit sinó que improvisa a partir de l'evangeli i sol ser bastant agosarat. Tot i que en molts casos segueix un esquema molt jesuític pel que fa a l'anàlisi dels textos bíblics. Atès que a aquestes misses hi solen assistir altres persones, convidades, els serveis de Premsa de la Santa Seu solen transcriure el text, literalment, cada migdia.

Aquesta setmana, [dimarts](#), que celebràvem la festa dels sants apòstols **Felip i Jaume**, i que en l'evangeli de sant Joan **Jesús** responia a **Tomàs** tot presentant-se com "el camí, la veritat i la vida"; el papa -espontàniament- va dir que "Jesús és el camí, però hi ha cristians que són rodamóns o mòmies espirituals", motiu pel qual "hem de demanar al Senyor que ens ajudi a caminar bé". El papa Francesc va afegir que "cal verificar constantment si estem seguint Jesús amb coherència o si ens deixem portar pels diferents tipus de cristians que anem trobant pel camí". Sobre les característiques dels creients confosos, començant pel qui no camina, Francesc va recordar que això és l'antítesi de la pertinença a l'Església de Crist. "Un cristià que no camina no és cristià, perquè no se sap què és, ja que es troba una mica paganitzat", va matisar.

En aquesta línia, va recordar que aquests momificats "no practiquen les obres de misericòrdia i que es troben en el grup de cristians que no fan mal però tampoc cap bé". El papa va assegurar que també hi ha cristians en què l'equivocació en el camí no és el pitjor, sinó que encara és més dolent ser "tossut i persistent en els errors", sense "deixar que el Senyor ens digui que tornem enrere i reprenguem el veritable camí". Per tant, el papa Francesc va aprofitar l'homilia per fer una crida clara als creients perquè "es preguntin com va el camí iniciat en el baptisme, si ens aturem en la vanitat i la mundanitat o si tiren endavant fent que siguin concretes les benaurances i les obres de caritat". Des de la realitat de la glòria i la creu, Francesc va reivindicar la necessitat de "caminar bé, encara que ens cansem i necessitem un petit descans".

Personalment us he de dir que l'espontaneïtat del papa Francesc m'agrada molt, tot i que també sóc molt conscient dels riscos que això comporta. Però, en aquests moments, davant de líders polítics que no accepten compareixences davant dels periodistes i s'amaguen darrera de les pantalles de plasma de la televisió, o que fan rodes de premsa però no permeten cap pregunta dels mitjans, la frescor que transmet una persona que és capaç de pensar en veu alta davant de tothom fa que

el seu missatge arribi molt més i amb molta més força. Un dels riscos que pot comportar la improvisació és la de dir alguna cosa que després requereixi alguns matisos.

Això al papa Francesc ja li ha passat dues vegades responent a les preguntes dels periodistes a dalt de l'avió tornant dels seus viatges. Una va ser, tornant de Turquia, tot comentant les caricatures de Mahoma després de l'[atemptat terrorista](#) al setmanari francès *Charlie Hebdo*; el papa va dir que si a ell li insultaven la seva mare també podria respondre amb una bufetada, fent un gest violent cap al seu col·laborador en la preparació dels viatges papals. Després es va haver d'explicar que això de cap manera justificava cap atemptat ni cap agressió.

L'altra va ser, tot tornant d'Amèrica, referint-se a les famílies que tenen molts fills, on el papa va afirmar que "no s'és més catòlic pel fet de [criar com a conills](#)". L'expressió va ser col·loquial i divertida però també va comportar un posterior agraïment a les famílies que fan créixer la humanitat i l'Església amb la nombrosa quantitat dels seus fills.

L'espontaneïtat també l'ha practicat alguna vegada el papa Francesc alhora d'abandonar algun dels seus discursos escrits prèviament i improvisar unes paraules no preparades. Aquest va ser el cas quan el papa Francesc va deixar el seu discurs escrit en el seu viatge a Tailàndia, després que una nena li va preguntar al papa -abans del seu discurs-: "Per què els nens en el món han de patir i per què -quan pateixen- ningú els ajuda?" [Francesc no va poder seguir](#) sense dir que les paraules que ell portava preparades no servien de res després d'escoltar la pregunta més important que es pot formular la humanitat i alhora una pregunta que no té resposta.